

Marta Devesa | paper de vidre

Marta Devesa

Marta Devesa Coll (1992). Viu a Caldes de Montbui. Està estudiant el segon any de Francès a l'Escola Oficial d'Idiomes a Sabadell. És voluntària del programa LECXIT per fomentar la lectura a nens de primària, ella està a l'Escola Pia de Caldes de Montbui. L'any passat va acabar d'estudiar l'itinerari de Conte a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. Va acabar d'escriure el seu primer llibre que espera que li publiquin aviat. És molt activa a les xarxes socials, sobretot al seu perfil d'instagram @martadeve, on parla de tots els llibres que llegeix.

Sakura

Aquella frase encara ressonava dins seu, el cervell no havia pogut assimilar-la, per què a ella i per què aquelles dues xifres. Les trobava lletges i estava segura que li condicionarien la vida. L'agulla del rellotge, que marcava les cinc de la tarda, l'obligà a deixar els pensaments per a més tard. Va abaixar la mirada i es va fixar que el berenar continuava al plat: dos doraiakis i un te verd. La mare, que feia la vaixella, no deixava de fitar-la. La Sakura sabia que l'observava diferent, alguna cosa havia canviat: ahir la mirada era de mare i des d'aquest matí era d'estranyesa, com si li haguessin canviat la filla. Partia el pastisset de pasta de mongeta dolça a trossets, menjava perquè amb els nervis no havia esmorzat gairebé res, però no li entrava ni un mos més. Tenia el paper del diagnòstic davant seu, tancà els ulls demanant ben fort que aquest matí no hagués existit mai, però, com que veia que tot continuava igual, va rebregar el full i el va llençar amb ràbia. La mare va deixar els plats a estovar i es va asseure amb la filla a taula.

—Vols que fem alguna cosa per distreure'ns una mica?

—No tinc esma per a res, mama.

—T'has d'animar, va. Què et ve de gust, digues?

—No t'he dit que no vull fer res! —va contestar clavant-li la mirada.

—Després no em vinguis que vols que juguem juntes.

—No canviarà res, oi?

—És clar que no, per què ho dius?

—No vull viure condicionada. Vull dir, et fan unes quantes proves i t'ho diuen com si res, pam! I aprèn a viure sabent que aquest número t'acompanyarà sempre, i no em crec que a tu no t'hagi afectat ni una mica. T'han dit que la teva filla és diferent, mama! No sóc com la resta.

—Filla, no et fustiguis més; si no em dolgués no t'estimaria.

—Jo també t'estimo. Vaig a dalt, no em cridis per sopar. Menja tu sola.

La Sakura va aixecar-se de la cadira i va abandonar la cuina amb el rostre inert. La mare va començar a plorar desconsoladament mentre observava com la filla anava pujant les escales. Agafà el paper del terra i amb les mans el va planxar una mica perquè recuperés la forma inicial. Va tornar a llegir-lo de dalt a baix, i quan va arribar a l'apartat del diagnòstic va notar un calfred a l'espina. Se sentí que la Sakura entrava a l'habitació i tancava la porta de cop. 36%, es repetia una vegada i una altra la mare per ser-ne conscient i trobar una manera d'afrontar el problema.

La noia va passar el baldó a la porta per no rebre visites de cap mena, es va posar el pijama i es dirigí cap a la finestra per fer fora la llum i no tornar-la a veure en una bona temporada; abans, però, dedicà una última mirada a la ciutat de Tòquio, que l'havia vist créixer, i al parc on cada any celebrava la festa del cirerers amb la mare. No havia fallat mai, però tot apuntava que aquest any seria el primer. Inicià la baixada de la persiana, a poc a poc, veient les ratlles horitzontals que tapaven els núvols. Va aturar-la a la meitat perquè va emmirallar-se en una finestra il·luminada d'una casa veïna, on una nena reia feliçment llençant bombolles de sabó al musell del seu gos, que intentava atrapar-les amb la boca. Mogueé el cap d'un costat a l'altre per no deixar-se emportar per bons pensaments, i va baixar del tot la persiana.

Tenia ganes de sentir-se en la negror absoluta i després d'estirar el cobrellit va refugiar-se sota de l'escriptori com si s'amagués d'algú o d'alguna cosa: potser d'ella mateixa, de la seva pròpia ombra, de la mare, de les dues xifres que feia unes hores abans l'havien etiquetat, del pànic que li feia mostrar-se tal com era als companys de classe, o del que dirien. Massa problemes per afrontar-los tots de cop, pensava la Sakura. El cap li anava a mil per hora. Necessitava desfogar-se, però no podia fer-ho sola.

S'estava fent tard i la mare continuava al mateix lloc sense moure un dit, esperant que la filla baixés. Volia acostar-se a ella, però tampoc li venia de gust rebre una esbroncada o quedar-se amb el silenci per resposta. De totes maneres, començava a tenir gana i es preparà una sopa de miso que acompanyà amb una mica d'arròs. Tot i que no li havia demanat pas, també havia cuinat ramen i tempura de verdures per a la seva filla. Abans de posar-se a menjar, posà els plats en una safata, va sortir de l'estança per enfilear escales amunt i acabà picant a la porta de l'habitació.

—Sakura, et porto el sopar, obre'm. Et prometo que no entraré.

—No ho faré!

—Doncs t'ho deixo al terra i tu ja ho agafaràs.

—No! Si vols ajudar-me, fes un forat per tal que arribi a mi. Serà la nostra manera de comunicar-nos.

—Si, home, ara hi corro.

—Mama!

—Quan tinguis gana, ja obriràs.

La mare baixà les escales i es quedà dreta esperant alguna reacció per part de la Sakura. Mentrestant va anar a la cuina a buscar la safata amb el seu sopar. Li va semblar sentir algun soroll i pujà de nou les escales amb delicadesa, per no espantar-la.

—Estava pensant si podíem sopar paret per paret.

—Al terra del passadís? Si et ve de gust. Per cert, porta'm una llanterna d'aquestes de miner, que no m'hi veig.

—Ara no em facis anar a buscar-la, crec recordar que a l'habitació en tenies una.

—Quin morro que tens. Ja et val.

La mare ja estava amb la safata a punt per sopar a prop de la Sakura, i ella, molt al seu pesar, ja havia buscat la llanterna i ja tenia una mica de llum al cap per guipar-s'hi i no tirar res per terra. Li hauria agradat desitjar bon profit a la filla, però preferí reprimir-se per no donar el braç a tòrcer.

—Sakura —digué la mare.

—Quan em dius així és que no anem bé. Què passa?

—M'agradaria reprendre la conversa de la tarda. T'hi veus amb cor?

—El silenci com a resposta et serveix?

—T'anirà bé parlar-ne, no t'ho guardis per a tu. I no em refereixo només amb mi.

—Ara no em va bé.

—Sempre fas el mateix, amagues el cap sota l'ala i aquí no ha passat res. Els problemes s'han d'encarar.

—Ja veig que no tinc cap altra opció, però comença tu.

—Molt bé, em sinceraré, joestic igual de cagada, però no per això em tanco a la meva closca com si fos una tortuga.

—Ja, però tu podràs sortir al carrer i no passarà res ni t'assenyalaran amb el dit com la discapacitada del barri.

—Estic molt orgullosa de tenir una filla com tu.

—Així que no ho negues! Em sembla fantàstic!

—Volia dir *especial*.

—No ho estàs arreglant, mama.

—Vull que et quedi clar que en cap cas ets discapacitada intel·lectualment, només tens problemes de psicomotricitat.

—Em costarà molt diferenciar els dos conceptes i integrar-ne un de sol. Per a mi són el mateix o jo em sento així. Només em faltava això perquè em tractessin com la rara de la classe. En una tarda he guanyat tots els punts.

—Hi tornaràs a l'escola?

—Ni de conya. I ara deixa'm, que necessito estar sola. Gràcies per la companyia.

—Que dormis bé, filla meva.

La mare va baixar a la cuina amb les dues safates, els bols lacats, els bastonets i els gots, i directes a la pica. Li feia molta mandra posar-se a rentar plats, però demà era un dia molt important i així ja ho tindria esborrat de la llarga llista de les tasques de la llar. Mentre esbandia els quatre estris pensava en el gran dinar que faria per a les dues. Un cop nets, els posà a eixugar i se'n va anar a dormir.

L'endemà feia un dia esplèndid i la festa dels cirerers era l'excusa per reunir famílies als parcs i veure florir aquells arbres tan bells i rosats. Per a la Sakura els dies assenyalats havien quedat oblidats. I això que no feia pas gaires anys esperava aquesta celebració mesos abans. La mare picà a la porta insistentment a veure si amb una mica de sort s'hi apuntava.

—Bon dia, t'he portat l'esmorzar. No tardis gaire, que hem de marxar! —li digué mentre li deixava la safata davant de la porta.

—Gràcies, però jo em quedo.

—De veritat que no vols venir?

—No tinc ganes de falsejar felicitat i posar bona cara perquè sí. Vés-hi tu sola i segur que trobes algú amb qui xerrar.

—Jo hi vull anar amb tu.

—Un cop allà no pensaràs pas en mi.

—Saps que no és veritat; quan proposo plans penso en un nosaltres com un tot, però ja marxo, no et vull estressar més.

Mentre la mare era fora, la Sakura sentia que havia de treure tot el que tenia dins. Va agafar un retolador gruixut de color negre, es va posar la llanterna de miner al cap i començà a dibuixar a la paret blanca. Anava escrivint 36%, l'un al costat de l'altre, ben enganxats. Les arrels, allò que no escollim ser, però ens ve predestinat de sèrie, anaven prenent forma. A continuació, va posar-se de genolls per dibuixar el tronc: tot ple de xifres; després es va aixecar i van venir les branques. Es va

apartar una mica per veure-ho des d'un altre prisma i va ser conscient que li faltava una mica de color, però no podia ser qualsevol. I el verd era molt típic. Estava esgotada, així que s'estirà al llit i es va adormir en qüestió de segons.

Havia arribat l'hora de dinar al parc i la mare envejava les famílies que jugaven amb les filles i havien preparat grans àpats, feien cara de no haver aclucat l'ull aquella nit. En canvi, ella tenia quatre boles d'arròs i alguns fideus que havien sobrat de l'esmorzar: no s'havia vist amb cor de cuinar res fora del normal si només n'havia de gaudir ella. Almenys estava satisfeta d'haver-hi anat i poder admirar tanta bellesa junta —com m'agradaria que hi hagués tanta vida a casa, pensà la mare. Va aixecar-se, guardà el bento a la motxilla, plegà la manta que havia desplegat per no embrutar-se i marxà amb discreció. Buscava un cirerer que estigués apartat i no tingués visites per dur a terme la idea brillant que havia pensat: sabia que no estava bé, però no tenia intenció de fer-se enrere. Regirà a veure si per casualitat portava unes estenalles, i les trobà al final de la motxilla. Continuava caminant i la sort no girava al seu favor, però no es rendia. Tenia justificació: ho estava fent per ella, la seva petita. Després de voltar per mig parc, en trobà una mica vellet, però d'on havia sortit una branca ben florida. Estenalles en mà, la tallà i tan de pressa com va poder se la va guardar a la motxilla mirant a totes bandes per por que algú l'hagués vist. Li hauria agradat quedar-se una estona més, però se sentia culpable i va decidir acomiadar-se dels cirerers fins a l'any següent.

Un cop a casa, va deixar les coses a la taula de la cuina, i va pujar al pis de dalt a veure què feia la seva filla. Va comprovar que dormia i va preguntar-se si devia haver menjat alguna cosa per dinar. No crec que hagi sortit de l'habitació —pensà la mare. Va baixar les escales fent el màxim soroll per despertar-la o fer-la sortir del son. Pel camí s'havia aturat a la fruiteria a comprar cireres en almívar; les posà en un bol i juntament amb un parell de torrades ho col·locà a la safata i cap amunt. Abans, però, agafà un bloc de notes per escriure-li un missatge.

—Filla, per dinar ja és tard i per berenar encara falten un parell d'hores, així que t'he portat un refrigeri perquè matis el cuc i no et maregis.

—Molt bé, mama! Ara m'ho menjaré —contestà la filla mig adormida encara.

—Veuràs que hi ha una nota, és important que la llegeixis i després obris el paquet embolicat.

—Quan pugui m'ho miro.

—Perfecte, per a qualsevol cosa em trobaràs a la cuina.

La Sakura no va tardar gaire a clavar queixalada a les torrades —quina gana que tenia i que bones les cireres —digué en veu alta amb la boca plena i el suc granat regalimant-li barbata avall. S'eixugà amb el tovalló abans de tacar res i que la mare la renyés. Per fi, es fixà en la nota, l'agafà i la va llegir:

Petita, meva,

Per moltes flors de cirerer que hagi vist al parc, he trobat a faltar la meva preferida.

Sou igual de fràgils, però hi ha en elles, com en tu, una promesa de fruit.

Testimo,

Mama